

คำวินิจฉัยของ นายอุระ หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๖/๒๕๕๖

วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายนิติพงษ์ เกียรติทองศรี) ในคดีอาญา หมายเลขดำที่ ๔๒๔/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๑๑๗๘/๒๕๕๕ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕

ข้อเท็จจริงได้ความว่า พนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นโจทก์ ฟ้องนายนิติพงษ์ เกียรติทองศรี ผู้ร้องเป็นจำเลย ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนไว้ในครอบครอง พาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่ได้รับอนุญาต และพยายามฆ่าผู้อื่น ต่อศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ปรากฏเป็นคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๔๒๔/๒๕๕๒ ผู้ร้องให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา ผู้ร้องได้ยื่นบัญชีระบุพยาน ฉบับลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ และวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔

เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ผู้ร้องได้ขอหมายเรียกพยานเอกสารตามบัญชีระบุพยานลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ลำดับที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ คือ คำให้การในชั้นสอบสวนของนายประดิษฐ์ ดอกพิกุล นางอ่อนศรี แห้วไรสง และนายบุญชู จันทร์ใส และตามบัญชีระบุพยานเพิ่มเติม ครั้งที่ ๑ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลำดับที่ ๑ ถึง ๖ ได้แก่ คำให้การในชั้นพนักงานสอบสวนของนายสุพล บทไรสง นางสมทรง จริงประโคน และนายสมควร สุทธิประภา เอกสารการส่งตรวจหาเขม่าดินปืน ที่มีผู้ต้องหา เอกสารการส่งของกลางมาตรวจพิสูจน์ของพนักงานสอบสวน และเอกสารรายงาน การตรวจพิสูจน์ของกลาง วัตถุพยาน และผลการตรวจหาเขม่าดินปืนและของกลางของผู้ชำนาญการ ในคดีนี้ทุกฉบับ ซึ่งอยู่ในความครอบครองของโจทก์ เพื่อเข้าสู่สำนวนพิจารณาให้แก่ผู้ร้อง เนื่องจาก ผู้ร้องไม่สามารถนำมาด้วยตนเองได้

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ได้หมายเรียกพยานเอกสารจากโจทก์ ขอให้ส่งพยานเอกสารเพื่อประกอบการ พิจารณาคดี ก่อนวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๔ โจทก์อ้างว่า คดีดังกล่าวอยู่ในระหว่างการสืบพยานโจทก์ และเอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ซึ่งโจทก์มีความจำเป็นต้องใช้ ประกอบการสืบพยานของโจทก์ จึงยังไม่อาจส่งต่อศาลได้ แต่เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว หากศาล เห็นสมควรจะเรียกสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๗๕ โจทก์ก็จะส่งสำนวนการสอบสวนมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาล

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ว่า ตามกฎหมายลักษณะพยานคู่ความ ทั้งสองฝ่ายต่างมีสิทธิที่จะอ้างอิงพยานหลักฐานร่วมกันได้ พยานดังกล่าวผู้ร้องอ้างเพื่อเป็นพยานและ ต้องการใช้ในการชก้านพยานโจทก์ ที่โจทก์อ้างว่า กดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการสืบพยานโจทก์ และ เอกสารหลักฐานดังกล่าว โจทก์มีความจำเป็นต้องใช้ประกอบการสืบพยานโจทก์ต่อไปนั้น ไม่มีบทบัญญัติ กฎหมายใดรองรับ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องนำส่งต่อศาล และที่โจทก์อ้างว่า เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว หากศาลเห็นสมควรจะเรียกสำนวนการสอบสวนมาประกอบการวินิจฉัยของศาล โจทก์ก็พร้อมจะส่ง สำนวนการสอบสวนมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยของศาลนั้น เป็นข้ออ้างคนละประเด็น เพราะตามข้ออ้างนี้ เป็นกรณีที่ศาลเห็นสมควรจะเรียกสำนวนการสอบสวนมาประกอบการวินิจฉัยของศาลเมื่อการสืบพยานโจทก์ และพยานจำเลยเสร็จสิ้นหรือกระบวนการพิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว แต่กรณีของผู้ร้องเป็นเรื่องที่ผู้ร้องอ้าง เป็นพยานและต้องการใช้ในการชก้านพยานโจทก์ การที่โจทก์ขัดขืนไม่ส่งพยานเอกสารตามหมายเรียกของ ศาลเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๐ ผู้ร้องจึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์ส่งเอกสาร ตามหมายเรียก ฉบับลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ เพื่อประกอบการพิจารณาต่อศาลอีกครั้ง

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์มีคำสั่งว่า ข้ออ้างของโจทก์ที่ไม่ส่งเอกสารหลักฐานตามที่ผู้ร้องขอให้เรียกมา มีเหตุผลอันสมควร ไม่ถือว่าโจทก์มีเจตนาขัดขืน

นายผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๕ ว่า คำสั่งของศาล จังหวัดบุรีรัมย์ เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งได้ยึดถือข้ออ้างของโจทก์ที่ไม่ยอมส่งพยานเอกสาร และอ้างประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ นั้น เป็นข้ออ้างคนละเรื่องกัน เพราะ การพิจารณาศาลต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญและตามกฎหมายโดยต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ ด้วย เมื่อการให้บทบัญญัติของกฎหมายตามที่โจทก์กล่าวอ้างเพื่อปฏิเสธการส่งพยาน เอกสารต่อศาล และที่ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ใช้วินิจฉัยทำให้จำเลยต้องเสียสิทธิในการต่อสู้คดีและทำให้ การวินิจฉัยคลาดเคลื่อนต่อข้อกฎหมายและขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ และเป็นกรณียังไม่มี คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงขอให้ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ส่งความเห็น ของผู้ร้องเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ มีคำสั่งให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของ ผู้ร้องให้สำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้รับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๑๒ ประกอบข้อ ๓๗

LIRT

คดีมีปัญหาต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ บัญญัติว่า “การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล
ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์” ประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ บัญญัติว่า “เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้วถ้าเห็นสมควร
ศาลมีอำนาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการมาเพื่อประกอบการวินิจฉัยได้”

พิจารณาแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ เป็นบทบัญญัติที่อยู่ในหมวดศาลในบททั่วไป
เกี่ยวกับการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ซึ่งกำหนดให้เป็นอำนาจของศาล แต่การพิจารณาพิพากษา
อรรถคดีของศาล ศาลจะต้องดำเนินการให้เป็นตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และถือว่ากระทำใน
พระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ สำหรับกรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕
นั้น ได้บัญญัติให้อำนาจศาล เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้ว และถ้าเป็นเรื่องที่ศาลเห็นสมควรที่จะเรียก
สำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการวินิจฉัยก็ให้เรียกได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่กฎหมาย
ให้อยู่ในดุลพินิจของศาลว่า จะเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการมาพิจารณาประกอบการ
วินิจฉัยคดีหรือไม่ ศาลอาจจะเรียกหรือไม่เรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการก็ได้ ทั้งนี้ต้อง
คำนึงถึงเหตุสมควรและความยุติธรรมด้วย ที่ผู้ร้องอ้างว่า ตามกฎหมายลักษณะพยานคู่ความอาจอ้าง
พยานหลักฐานร่วมกันได้และผู้ร้องชอบที่จะใช้เอกสารที่เป็นสำนวนการสอบสวนเพื่อใช้ประกอบการซักค้าน
พยานโจทก์ นั้น เป็นคนละเรื่องกัน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๕ เป็นเรื่อง
ระหว่างศาลกับพนักงานอัยการ ไม่ใช่เรื่องสิทธิที่จะอ้างพยานหลักฐานร่วมกันดังที่ผู้ร้องกล่าวอ้าง ที่โจทก์
อ้างว่า เอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารหลักฐานสำนวนการสอบสวน ซึ่งโจทก์มีความจำเป็นต้อง
ใช้ประกอบการสืบพยานโจทก์ไม่อาจส่งต่อศาลได้ จึงรับฟังได้ ข้ออ้างของผู้ร้องไม่เป็นสาระอันควร
ได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น จึงไม่รับคำร้องไว้พิจารณา

นายอุระ หวังอ้อมกลาง
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

LIRT